

ta de Madrid el dia 7 de novembre de l'any actual, (que degudament extractada trobareu en un altre lloc d'aquest mateix Butlletí), ha vingut a aclarir definitivament la confusió que existia sobre aquesta qüestió de vital importància. Diu aquesta disposició: «Són considerats locals de pública concurrència els que utilitzin les associacions, instituts, corporacions, societats, cirkols, casinos, clubs, etc.», és a dir, aquells locals que esmentavem més amunt, però que solament era possible llur determinació, per mitjà d'una suposició i ara amb aquesta ordre queden afortunadament determinats d'una manera taxativa; però a major seguretat afegeix més avall: «...i tots aquells altres de diferent naturalesa que puguin ésser compresos en la Llei de 30 de juny de 1887 o en altres lleis o disposicions especials reguladores del dret d'associació», i aquest paràgraf té decisiva importància, puig del seu contingut s'en despren que són locals de «pública concurrència» no solament els ja esmentats més amunt, sinó també tots aquells que perteneixin a entitats, degudament controlades per la Llei d'Associacions, i afirma encara més l'ordre que comentem, puix referint-se a

aquells llocs en els quals puguin celebrar-se festes o espectacles «amb caràcter eventual», deuran sotmetre's a més de l'oportú permís de l'autoritat governativa, a una revisió de les seves instal·lacions elèctriques, a fi de major seguretat, per la «Jefatura» d'Indústria

Es a dir, ja no és possible considerar de «pública concurrència» solament aquells locals on d'una manera continuada es celebren reunions, sino que també ho són els que les verifiquen amb caràcter eventual. La «pública concurrència», doncs, ha estat acceptada en el sentit que era lògic i natural, en el sentit de reunió col·lectiva, d'aglomeració en un local determinat. Heus ací la condició precisa, conseqüència normal, però, de la denominació.

Amb l'aclariment de l'esmentada ordre es trenca ja la confusió, queda ja aclarit quins són els locals de «pública concurrència», facilitant d'aquesta manera l'aplicació estricta del Reglament d'Instal·lacions Elèctriques Receptores i determinant quins són els edificis o locals que s'han de sotmetre a les garanties determinades per la llei.

JOAQUIM BOHIGAS.

La propietat industrial i comercial

Recentment s'ha celebrat a Barcelona i en el domicili de l'Associació d'Hostalers una reunió a la que han estat convidades i hi han assistit un gran nombre d'entitats econòmiques de Catalunya, per tal de tractar d'aquest assumpte d'interès extraordinari per a comerciants i industrials.

Com és sapigut, es comprén en el títol que encapçala aquestes ratlles tot el que crea un comerciant o un industrial en el local o establiment on exerceix el seu negoci i que no és purament d'ordre material, sinó que té una major extensió que fa que tingui un valor que malauradament oficialment no ha estat encara reconegut malgrat els intents que han estat fets en aquest sentit.

Es aquesta mena de propietat aquell valor que paga una persona per *traspàs* per un establiment on si exerceix una indústria que el seu propietari ha acreditat i ha conseguit una clientela assegurada.

Les entitats econòmiques s'han esforçat inútilment en fer comprendre als poders públics la justí-

cia de que fos reconeguda aquesta propietat per a tots els efectes legals; recordein un gran nombre d'intervencions parlamentàries de destacats polítics, assaigs tímids en matèria tributària i en certa manera el decret regulador dels arrendaments de finques urbanes

Però el cert és que fins ara no hi ha hagut cap llei que, com a França per exemple, reconegui d'una manera ben clara la propietat industrial i mercantil i regulant-la la protegeixi de possibles expoliacions massa freqüents encara en l'actualitat.

L'industrial i comerciant que en obrir un establiment on abans no n'hi havia, invertint el seu capital en aquell negoci i especialment si és detallista, arriscant, com si diguessim, tots els seus mitjans econòmics per a procurar que prosperi i sigui un element de vida, no deu poguer ésser tret d'aquell lloc amb un simple previ avís i una migrada indemnització, que en la majoria dels casos no compensa ni en la més mínima part els esforços i sacrificis que